

Täyteen väkeä saatiin myös linna, jossa vietettiin Caritan ja minun hääni. Paikkana oli yli kuudensadan valovuoden päässä oleva planeetta nimeltä Irneh, joka kuului Antares-nimisen tähden kiertolaisiin ja sijaitsi Skorpionin tähdistössä. Minulla ei ole aavistustakaan, miksi juuri kyseinen planeetta valittiin juhliemme pitopaikaksi. Tilaisuuden järjestämisestä vastasi eräs Sirius-tähden tähtimatkaajien poppoo. Hulppea linna oli manifestoitu erityisesti meitä varten. Puitteet olivat upeat. Irneh oli häikäisevän kaunis planeetta, sen luonto oli täynnä värejä ja lajien runsautta, maisemat jotain aivan uskomatonta ja paikallinen väestö täysin harmoniassa kaiken ja kaikkien kanssa. Olennot siellä olivat ihmistä pitempiä ja ihonväriltään valkeita kuin meren vaahto.

Kuten jo mainitsin, väkeä piisasi häissämme. Paikalla olivat kaikkien lasteni ET-äidit, joista Ranun äidin tapasin ensimmäisen kerran. Gmlania oli tämän viehättävän liskonaisen nimi. Hänellä ja Caritalla juttu lensi. Arvika puolestaan viihtyi poikiensa, Viirun ja Ilon, seurassa. Tuttujen joukossa olivat myös Goor ja Didek. Sukulaisia ei morsiameni puolelta tullut ketään, kun eivät olleet mukana näissä ET-piireissä. Veljeni Valtsu tuli toki Pirrensä kanssa häähumua ihmettelemään ja hääkakkua maistelemaan. Valtaosa tähtimatkaajista ja hybridilapsista suosi luomumehua. Littan puolestaan uppoutui täysin kakun syömiseen. Suloinen tyttäreemme hallitsi mietiskelyasennon, jolla sai kaiken syödyn sulamaan vatsalaukussa saman tien. Näin hän pystyi taukoamatta nielemään kakku-paloja.

Vihkipappi oli joku Bridvagos, joka oli paikallisia tietäjiä. Oman kertomansa mukaan hän oli häitä edeltävänä iltana perehtynyt Maan ihmisten tapoihin ja naimisiinmenokulttuuriin, sillä Irneh-planeetalla hääseremoniaa ei tunnettu lainkaan. Hyvin hän silti veti vihkikaavan läpi ja julisti lopuksi meidät mieheksi ja vaimoksi. Muutoin Bridvagos toimi väestönsä

opetusvastaavana. Häämme olivatkin otollinen tilaisuus esitellä oppilaille jotakin kaukaisen planeettamme tavoista ja rituaaleista.

Juhlinnan jälkeen linna tyhjeni. Paluumatka omaan tähdistöömme alkoi saman tien. Lensimme ensin Ranun kyydissä emäalukselle, josta oli tarkoitus jatkaa omaan aurinkokuntaamme ja kotiin Espooseen.

Käväisimme katsomassa vielä kehityspuutkissa kasvavia lapsiamme – tyttöjä ja poikia näytti olevan yhtä paljon. Parikymmentä veitikkaa siellä kellui uinumassa.

– Siinä meillä on nimeämistä, virkoin Caritalle.

– Entä niin sanottu syntymäruljanssi? Kyyditetäänkö nämä kaikki kerralla meille? halusi Carita tietää.

Unja valotti suunnitelmaa, että käytännön syistä lapsemme saapuisivat sopivin aikavälein. Meidän ei tarvinnut huolehtia mistään. Kaikki tulisi sujumaan hyvin.

Emäalus oli siis tässä vaiheessa palaamassa omaan aurinkokuntaamme. Otaksuin, että paluumatka veisi vain muutaman tuokion kuten menomatkakin. Toisin kuitenkin kävi.

Viiru veti minut syrjään ja halusi näyttää jotain. Tunsin hänen puheestaan, että pojalla oli jotakin veikeää mielessä. Hän vei minua suuraluksen käytävästä toiseen. Tulimme viimein kukilla koristellun oven eteen.

– Kop kop, onko siellä ketään? kysäisi Viiru avaten oven selkosen selälleen ja viittoen minua menemään peremmälle.

– Pitäähän teille järjestää ihka oikea hääyö.

– Ah, come on, naurahdin hääkammaria katsellen. Se oli viktoriaanisen ajan tyylinen makuuhuone katoksellisine kaksoisvuoteineen. Siellä oli myös hieno peilipöytä, jonka lukuisissa lokeroissa oli kaikenlaista pikkutavaraa hajuvesistä voiteisiin ja kampoihin. Seinät ja katto oli kaiverrettu arvokkaasta puusta ja koristeltu romanttisilla aiheilla enkelten maailmasta. Nurkassa paloi huumaanuttava tuoksukumi,

mistä lie planeetalta sekin tuotu. – Jaha. Tämän kaiken on täytynyt olla sinun ideasi, eikö niin, Viiru?

– Niks, pappa, vastasi Viiru päätä pudistellen. – Tämä tuli järjestettyä ylemmältä taholta, kuule. Carita tulee aivan kohta.

– Mutta mehän olemme tuossa tuokiossa perillä. Ei kait tämä jättialus hidastele yön verran meidän tähtemme?

– Ole huoleti, iskä. Täällä osataan synkronisoida kaikki tarvittava, hihkaisi Viiru ja teki saman tien lähtöä. – Olehan aivan kuin kotonasi. Olen toki tässä lähellä, jos tulette tarvitsemaan jotakin. Pitäkää hauskaa!

Viiru sulki oven. Jäin yksin ajatuksieni kanssa. Caritaa ei heti kuulunut, joten tepastelin aikani kammarissa, kunnes retkahdin ylipehmeälle vuoteelle mukavaan asentoon ja laitoin kädet niskan taa.